

Full diocesà

13 maig del 2018

p4 – Festa de la Santa Creu d'Anglesola

p5 – Vine al Raid Goum!

Mare del Diví Pastor

La Mare del Diví Pastor, coneguda popularment com a Divina Pastora, venerada a la parròquia d'aquest mateix nom a la ciutat de Vic, té el seu origen com a advocació mariana caputxina. Els caputxins van iniciar la seva estada a la capital d'Osona en el segle XVII i en el segle XVIII hi va arrelar aquesta devoció conventual.

Santa Joaquina de Vedruna es confessava amb el P. Esteve d'Olot en aquest convent, i l'any 1826 s'hi fundà l'orde de Carmelites de la Caritat Vedruna. La santa regalà a la imatge unes joies que llueix cada any per la dia de la festa.

L'any 1835, com a conseqüència de la desamortització, l'orde caputxí, com molts altres, va ser expulsat, però va mantenir-se la devoció a la Divina Pastora. L'any 1971 va tenir lloc una reforma del presbiteri i la imatge passà a ser visible des del cambril.

Mn. Cinto Verdaguer va escriure la lletra dels goigs que es canten cada any per la festa del diumenge del Bon Pastor: «Puix al ramat paixeu / les flors d'amor de Déu, / gentil Maria, / dau-me'n un brot a mi, / que les roses d'ací / no fan sinó espines: / ja els dic adéu-siau: / donau-me vós, si us plau, / l'herba florida.»

Enguany la parròquia de la Divina Pastora, que ocupa el nord-est de la ciutat de Vic, celebra seixanta anys de la seva erecció.

«Un núvol se l'endugué, i el perderen de vista»

Ascensió del Senyor / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

(1,1-11)

Salm responsorial

Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.
(Salm 46)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dóna entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i

de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

(1,17-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangelí a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

(16,15-20)

«Aneu per tot el món
i anuncieu la bona
nova de l'Evangelí»

De l'Ascensió a la Pentecosta

Jean Hakolimana, prev.

Entre l'Ascensió i la Pentecosta es viu un moment d'absència particular: Jesús ressuscitat ja no s'apareix als deixebles per alleujar-los de les seves pors i l'Esperit Sant encara no ha davallat sobre ells per encendre en els seus cors el testimoni que tant necessita la naixent Església. De vegades, nosaltres també vivim la nostra fe de manera molt semblant, situats com en un entremig: hem estat consolats per Crist ressuscitat, però no tenim encara l'impuls necessari per a testimoniar-ho. Les lectures d'aquest diumenge donen pautes per a passar de l'expectativa a la concreció de la nostra vocació de deixebles: romandre, rebre i sortir a anunciar.

El primer pas bàsic passa per la quietud. Els deixebles van haver d'esperar a Jerusalem, dies i dies reunits, amb Jesús que se'ls apareixia de tant en tant sense deixar de ser present enmig d'ells per altres vies. Tenim tants mitjans per a impregnar-nos de Jesús, per a estar en contacte permanent amb ell: la pregària personal, l'Eucaristia, un recés etc.! Són fonamentals en quant ens permeten un contacte personal i viu amb el Ressuscitat. D'aquí neix el segon pas, que és rebre. Rebre ens recorda que seguir Jesús no és un simple voluntarisme o ganes de fer coses. Primer és un do de Déu al qual ens hem d'obrir. És un do disponible, però accessible només a aquells que s'hi obren. Aquests dos primers passos condicionen totalment el tercer i últim, que és sortir a anunciar. Som cridats a ser testimonis i no ideòlegs. El testimoni intenta compartir allò que ha rebut, mentre que l'ideòleg comparteix allò que ha aconseguit a força de l'esforç, és a dir, una cosa ben seva i no sempre de Crist.

La imatge

Genolls flectats, mirada enlaire: els testimonis de l'Ascensió del Senyor. Jesús, al mig, se'n va amunt.

Un recordatori per als qui quedem: la referència és Crist victoriós, que per diverses raons mai no hem de perdre de vista. Genolls en terra, a més del reconeixement adorant, vol dir que tot això ho vivim a la terra, sense enlairar-nos. Dia vindrà que estarem amb ell per sempre.

Ascensió de Jesús (1442). Luca della Robbia

Lit. hores: Setmana III

14 dilluns

— Sant Maties, apòstol (*80?)
 — Sant Ponç, màrtir (*257)
 — Santa Gemma Galgani, (1878-1903)
 Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 /
 Joan 15,9-17

15 dimarts

— Sant Isidre, llaurador (ss.XI-XII)
 — Santa Joana de Lestonnac, religiosa (1556-1640)
 Fets 20,17-27 / Salm 67 /
 Joan 17,1-11a

16 dimecres

— Sant Ubald, bisbe, (1084-1160)
 Fets 20,28-38 / Salm 67 /
 Joan 17,11b-19

17 dijous

— Sant Pasqual Bailón, (1540-1592)
 Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 /
 Joan 17,20-26

18 divendres

— Sant Joan I, papa i màrtir (523-526)
 — Sant Pròsper, bisbe (s.VIII)
 Fets 25,13-21 / Salm 102 /
 Joan 21,15-19

19 dissabte

— Sant Pere Celestí, papa (1215-1296)
 — Sant Francesc Coll, (1812-1875)
 Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 /
 Joan 21,20-25

20 diumenge de Pentecosta / Cicle B

— Sant Bernadí de Siena, prevere, (1380-1444)
 — Sant Boi, màrtir (s.III)
 Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis
 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

Festa de la Santa Creu d'Anglesola amb repartiment de 12.000 panets

Josep Castellà

La festa de la Santa Creu s'inicià a les 11 del matí amb la celebració de una solemne eucaristia, a l'església parroquial de Sant Pau Narbonenc, presidida i predicada pel vicari general del bisbat de Solsona, rector d'Anglesola i de Tàrraga, Mn. Josep Maria Vilaseca, concelebrant amb altres preveres de l'arxiprestat, acompanyats del diaca Joan Novell.

En els primers bancs de l'església hi havia els nou prohoms d'Anglesola i l'ajuntament presidit per l'alcaldeessa Carme Miró. Abans de la missa es féu la cerimònia a la plaça de l'Es-

glésia de la benedicció dels quatre punts cardinals del terme davant el temple parroquial.

Acabada la celebració hi hagué la tradicional processó per l'entorn de la plaça amb la benedicció dels «Panets de la caritat», seguint una concorreguda veneració de la santa Creu, mentre s'interpretaven els goigs de la santa Creu.

Enguany foren repartides 12.000 racions (600 kg) d'aquest petit panet circular cuit sense llevat.

Catecolònies 2018: Indiana Jones

Del 8 al 15 de juliol tindan lloc, com cada any, les Catecolònies del bisbat. Enguany, a la casa de colònies de Cal Gort, situada a la Pobla de Cérvoles (Garrigues). El tema serà «Indiana Jones i l'última croada».

Les Catecolònies van adreçades a nens i nenes de 2n de primària a 2n d'ESO. Com sempre, els més grans faran una ruta prèvia, que serà del 4 al 8 de juliol. Els preus són: 240 € les Catecolònies i 50 € la ruta.

El període de pre-inscripció acaba el 31 de maig. Per tal de fer les inscripcions s'ha d'anar a la pàgina www.catecolonies.com, omplir un formulari i fer un primer pagament de 50 €. La resta del pagament pot fer-se més endavant.

+ info: Mn. Abel Trulls (atrullsn@hotmail.com) o Clara Güell (clara.guell@gmail.com).

CATECOLÒNIES
INDIANA JONES
i l'última croada

CATECOLÒNIES
Una setmana de colònies per a nens/es i noies/es de catequesis, escolars i grups de famílies des de 2n de Primària fins a 2n d'ESO a la casa de colònies de Cal Gort situada a la Pobla de Cérvoles, comarca de les Garrigues.

Vine al Raid Goum, el camí cap a l'essència!

Marc Trulls Noguera, delegat diocesà de Joventut

Fa gairebé ja deu anys que l'experiència Goum va aterrar en els deserts espanyols de la mà d'uns aventurers italians que buscaven nous territoris on fer les seves marxes desèrtiques tot buscant l'essència del seu viure. Des de llavors, cada estiu, uns 40-60 joves han realitzat la mateixa aventura per les regions de Sòria, Guadalajara, Segòvia i Saragossa.

El Raid Goum es basa en cinc pilars fonamentals, que donen un estil propi a aquestes marxes per llocs inhòspits i remots:

- **Desert:** deixar les comoditats dels dia a dia, del nostre món actual, per endinsar-nos en el desert material i físic. Assolir la solitud amb un mateix, i només així valorar tot allò que ens envolta, i la força de voluntat d'un mateix quan va acompanyat per Aquell que ens estima i empeny a actuar.
- **Camí:** pelegrinar durant 160 km en set dies, fent una mitjana de 20-25 km diaris, portant una vida nòmada, sense casa, amb paisatges nous cada dia on descobrir la llibertat que ens dona el fet de ser humans.
- **Bellesa:** redescobrir la bellesa de les petites coses, d'allò simple i natural que la naturalesa ens ofereix. Meravel·lar-se de la creació, d'un paisatge monòton on res no sobresurt, del cel nocturn ple d'estrelles; la bellesa de les relacions humanes sanes, sense interessos; i d'un rostre amb somriure serè, en pau, d'amor.
- **Comunitat:** sentir-te acompanyat per amics amb inquietuds i recerca com un mateix, en qui confiar en moments de difi-

cultat en el camí, i també en l'ànima. Sentir el do del servei, i de ser servit amb sinceritat, sense ànim d'afany, de grandesa, sinó amb l'únic objectiu de servir estimant l'altre.

– **Fe:** viure una setmana intensa en presència de Déu, emmirallant-se en la pròpia vida davant Aquell que ens estima. Un moment important per a prendre decisions en la pròpia vida i reorientar-les cap als grans somnis i il·lusions que viuen en el nostre cor.

El Goum és una activitat única que no deixa indiferent ningú dels qui hi participen i viuen durant una setmana segons l'estil «goumier», que uneix l'espiritualitat amb l'experiència física i sensorial de sentir-se viu i limitat. Aquells que sentiu la crida del desert igual com el mateix Jesús, podeu trobar les pròximes dates i formes d'inscriure-us-hi o demanar més informació a la web <https://www.goum.es/>.

Sant Feliu de Cantalice, el sant dels carrers de Roma

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Sant Feliu o Fèlix (Cantalice, Rieti, 1515 – Roma 1587) fou el primer sant que aquesta reforma franciscana donà a l'Església.

Quan el dia 18 de maig 1587 moria a Roma fra Feliu de Cantalice amb una enorme fama de santedat, ja feia nou anys que els framenors caputxins s'havien establert a Catalunya i, a no trigar, els caputxins catalans assolirien la xifra de 206 religiosos professors. Els primers frares arribats a Catalunya l'any 1578, provinents d'Itàlia i contemporanis de fra Feliu de Cantalice (especialment fra Alfons Lobo de Medina Sidonia, amic personal de sant Feliu), irradiaren a les comarques de Catalunya un capteniment genuïnament caputxí que els feia molt atractius al jovent.

L'any 1887, durant el procés de la restauració de la vida caputxina, fra Josep de Calassanç de Llanereres, el futur cardenal Vives i Tutó, en l'escaiença del tercer centenari de la mort de sant Feliu de Cantalice i per tal de contribuir a configurar una identitat típicament caputxina en el procés formatiu de les noves vocacions que, després de l'exclaustració o supressió de la vida religiosa, ingressaven als frares, publicà la semblança titulada *Vida, virtudes, milagros y sentencias del glorioso San Félix de Cantalicio, capuchino*, on qualificà sant Feliu el «doctor de la vida perfecta».

Sant Feliu de Cantalice, dia era dia, sortia a captar pels carrers de Roma amb un capteniment recollit, sempre amb els ulls baixos i amb el rosari a la mà en un devot silenci i amb el cor elevat cap a Déu. Qualificat com «il santo delle vie di Roma» (el sant dels carrers de Roma), era pagès d'ofici i fill de camperols de la comarca de Rieti. El jove Felice Porri, el futur sant Feliu de Cantacice, demanà l'ingrés en els franciscans caputxins l'any 1543 i després de sojornar breument en els convents d'Anticoli di Campagna (avui Fiuggi), Monte San Giovanni, Tivoli i Palanzana (Viterbo), l'any 1547 fou destinat com a almoiner (primer de l'acapta del pa, i després del vi i de l'oli) al servei de la fraternitat caputxina del convent de San Niccolò de Roma, on fra Feliu sojornà fins a la seva mort, esdevinguda en universal fama de santedat. El papa Sixte V, després de visitar-ne la capella ardent, ordenà que fos instruït el procés de cano-

nització de fra Feliu de Cantalice; un religiós molt popular a Roma. Fou canonitzat el 22 de maig de 1712.

Els frares caputxins han escampat per diversos indrets de Catalunya la devoció a sant Feliu de Cantalice. La seva festa s'escau el dia 18 de maig, tal com ho registra cada any el popular *Calendari de l'Ermità*.

Raons per a marcar la X a favor de l'Església

1. És una forma senzilla de col·laborar amb l'Església.
2. És absolutament gratis.
3. És una de les poques coses que puc decidir sobre els meus impostos.
4. Amb aquest gest demostrem que som molts els qui valorem la labor que realitza l'Església.
5. És el diner millor invertit (consulta la memòria anual d'activitats de l'Església).

Defensa ferma de l'innocent que no ha nascut

Síntesi de «Gaudete et exsultate» (IV)

En el capítol 25 de l'evangeli de Mateu (vv. 31-46), Jesús torna a aturar-se en una d'aquestes benaurances, la que declara feliços els misericordiosos.

Algunes ideologies enganyoses ens porten, d'una banda, a separar aquestes exigències de l'Evangeli de la seva relació personal amb el Senyor, convertint així el cristianisme en una espècie d'ONG, llevant-li aquesta mística lluminosa que tan bé van viure i van manifestar els sants.

D'altra banda, hi ha aquells que viuen sospitant del compromís social dels altres, considerant-ho quelcom superficial, mundà, secularista, immanentista, comunista, populista. O el relativitzen com si hi hagués altres coses més importants o com si només interessés a una determinada ètica o a una raó que ells defensin.

La defensa de l'innocent que no ha nascut, per exemple, ha de ser clara, ferma i apassionada, perquè allà hi ha en joc la dignitat de la vida humana, sempre sagrada, i ho exigeix l'amor a cada persona més enllà del seu desenvolupament.

Però «igualmente sagrada» és la vida dels pobres que ja han nascut, que es debaten en la misèria, l'abandó, la postergació, el tràfic de persones, l'eutanàsia encoberta en els malalts i ancians privats d'atenció, les noves formes d'esclavitud. Tampoc la situació dels migrants no ha de considerar-se un tema secundari al costat dels temes «seriosos» de la bioètica.

Per a un cristià «solament és possible l'actitud de posar-se en les sabates d'aquest germà que arrisca la seva vida per donar un futur als seus fills».

El llibre

La qüestió catalana a l'Arxiu Secret Vaticà

Ramon Corts i Blay

Editat per la Facultat de Teologia de Catalunya.

779 pp. / 37,05 euros.

Aquest és el primer volum d'una sèrie dedicada a l'estudi sobre la «qüestió catalana» partint de manera particular de la documentació dels arxius vaticans.

El llibre traça per primera vegada la trajectòria de la qüestió catalana des dels seus orígens, vista des de l'Arxiu Secret Vaticà. Ofereix un exhaustiu estudi realitzat sobre fonts inèdites de la vida i de l'acció de Francesc d'A. Vidal i Barraquer, fins a la proclamació de la II República espanyola.

Ramon Corts ens endinsa en una mirada, des del punt de vista de personatges i institucions de l'Església, a la qüestió catalana a través de la història religiosa, social i política de Catalunya i d'Espanya en un període que va des de la Restauració fins a Primo de Rivera.

Temps de sagraments (III). L'eucaristia

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Ja arriben les primeres comunions. Els infants, amb il·lusió i emoció, participen en l'eucaristia on combreguen per primera vegada. Alhora, bo i preparant-s'hi, fan la primera confessió.

Aquestes eucaristies són boniques, emotives i vives. Els infants esperen plens de sorpresa com serà el moment de rebre Jesús. La catequesi que han rebut, amb el bon fer dels catequistes, fa que estiguin ben disposats i visquin aquest moment amb gran intensitat. Tots el recordem en la nostra pròpia història i, a vegades, desitgem renovar-lo quan notem que el nostre esperit cau en una certa rutina espiritual.

Realment, el Senyor ens féu un regal molt gran amb l'eucaristia. Amb la senzillesa d'una mica de pa i de vi, amb la presència d'un sacerdot i amb una comunitat reunida, es fa present el Senyor ressuscitat enmig de l'assemblea. Més encara, ell materialitza la seva visita en les ofrenes que seran menjades i begudes, per tal d'omplir-nos, nodrir-nos i sostenir-nos. És alhora tan senzill i tan gran que necessitem ulls d'infant per a no menystenir-ne la pobresa i per a captar-ne la grandesa!

Com us deia en la primera de les glosses d'aquesta sèrie pasqual, hem d'anar tots a les misses de primeres comunions. No solament per acompanyar aquests infants que fan un pas tan important en la seva iniciació cristiana, sinó perquè nosaltres necessitem imitar-los i renovar-nos en la vivència de l'eucaristia.

Ho necessitem, perquè aquest sagrament viu moments de crisi, també entre els qui som «de missa». El fet que molts hagin perdut l'hàbit o la necessitat de venir a l'eucaristia dominical ens afecta i mina el valor que li donem.

El fet que tothom vagi a combregar sense mai confessar-se ha fet que tampoc nosaltres no valorem suficientment les exigències per a apropar-nos a la comunió eucarística i ho fem sovint sense examinar-nos si estem en gràcia de Déu per a poder-ho fer. No repeteixo tòpics, sinó que comparteixo amb vosaltres el que veig cada diumenge arreu de la diòcesi, ja sigui en les misses de visita pastoral, en les confirmacions o en les festes on em conviden.

Tenim responsabilitat en aquesta situació. Hem privilegiat més la quantitat que la qualitat. Hem abandonat una catequesi senzilla i clara sobre les disposicions necessàries per a combregar. No hem aconseguit crear calius comunitaris acollidors i vius. Per això us demano a tots de sumar-vos a la concentració en les poques misses que a poc a poc anem mantenint. Us demano que valoreu el fet de combregar no sols anant-hi sinó deixant-ho de fer si no esteu a punt i cercant la confessió per a retornar-hi. Us demano que ajudeu a fer que les misses principals siguin ben participades i ben vives. Felicito tots els qui fa temps que trebal·leu en aquesta direcció i continueu intentant-ho amb noves idees i propostes.

